

Svar till en bekymrad broder

Jag tror mig kunna säga, att jag förstår din belägenhet; ty så liknande äro mina egna erfarenheter, och därför säger jag med mening och grund: »Du skall icke dö utan leva och förtälja Herrens gärningar». Har jag ej någon gång antytt, att jag fruktat något om dig? Jo, käre broder, så där bedrövligt går det till, då vi skola kureras för vårt otäcka högmod, vårt allra mest fruktansvärda onda. »Gud står emot de högfärdiga», och då går det så där. Men – »han behåller icke vrede evinnerligen». »Han har lust till barmhärtighet.» »Han förbarmar sig igen, efter sin stora godhet.» Men allting nedslår och fördärvar han först, vår renhet (Job), vår kraft, vår hälsa, vår vishet, vår väg, till dess vi förtvivla på allt och skria utur djupen och lära att bäva och förskräckas för den första tanke på något förträffligt hos oss. Då kommer han och giver oss all nåd igen, dock efter *sitt* mått, icke efter våra tankar.

Det enda, jag vet med visshet, är, att han *aldrig helt övergiver* den elända, som dock ännu ropar efter Herren, som ännu gärna såge, att Gud gjorde ett frälsande under. Där är ännu fårets hjärta, ehuru ett borttappat får – och då, Luk. 15; Hes. 34:16. Ja, allt detta vet du att säga till andra; men betänk det nu själv och rasa icke, rusa icke, utan stilla, stilla! Ödmjuka dig under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja dig i sin tid. Jag ser, jag tror allt, vad du säger, och det är förskräckligt, o, huru rysligt! men säger dock: Du har intet skäl att förtvivla, *ej det minsta skäl mera nu än under dina härligaste tider*. Men se, så där är det med vår tro och upplysning.

Blott det går någorlunda väl, så tro vi, men när stormen går däröver, då förtvivla vi. Och jag anar, att om du hörde en broder beklaga allt, vad du själv erfar, så bleve ej din tanke: han är med allo förlorad. Nej, jag tror, att du ännu kan säga till Herren mitt i din förskräckligaste uselhet: »Om du nu handlar med mig efter mina synder, övergiver och förkastar mig till helvetet, så *kastar du dock bort en vän, som skådar efter dig i fallet.*»

Nu farväl! Jag får ej tid att tala mer, men säger: Herren skall sköta dig. Han säger: *Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig*. Amen, Amen. Din broder i tron och bedrövelsen.

C-O Rosenius 1867

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com